

Transit

- Nylon Taffeta Wind Breaker

Philip Peters

Robert Morris, Untitled 1967, © Hamburger Kunsthalle / bpk. Photo: Christoph Irrgang

Deze publicatie, die gezien kan worden als element in de presentatie van Marius Lut in Billytown, bestaat uit varianten van één voorwerp: een zwart windjack. Dat is dus een gebruiksvoorwerp, een kledingstuk, en als zodanig dicht op de huid. Toch wordt het hier niet gehanteerd in zijn fysieke functie als bescherming tegen de elementen, er wordt integendeel alles aan gedaan om het ding zijn functie te ontnemen.

Daarmee belanden we in een eindeloos grijs gebied tussen vorm en functie, een gebied waar geen zekerheden gelden omdat het eigenlijk een soort magma is voordat nieuwe verstening volgt die allerlei vormen kan gaan aannemen, de oersoep na de oerknal maar vóór het stollen in aannames en definities. Een *tussengebied* dus, waar gespeeld wordt met mogelijke keuzes maar zonder beslissing, zonder conclusie, deze werken vertegenwoordigen een stadium van *overgang*.

Bovenstaand werk van Robert Morris uit 1968 bestaat uit lappen stof die door hun positie ten opzichte van elkaar als het ware bijna dramatisch figuratief worden gemaakt.

Luts windjacks uit 2013 vormen daarbij een contrapunt: de richting is hier precies andersom, van een figuratief gegeven wordt een bijna abstracte vorm gemaakt. Het woord *bijna* in de twee zinnen hierboven is niet bedoeld als zwaktebod, maar als aanduiding van de *instabiliteit* van de situatie – van de voorwerpen, van de wereld en van de voorwerpen in de wereld zoals de kunstenaar ze positioneert. Het windjack is geen resultaat van het maken van iets uit niets, maar eerder van een poging tot de omgekeerde beweging: van iets naar niets: van schildering naar monochroom en shaped canvas (want het windjack is weliswaar een driedimensionaal voorwerp maar verhoudt zich hier overduidelijk ook tot de schilderkunst) en van monochroom naar grillige abstractie die nog alle kanten uit kan en waarin nog allerlei associaties rondwaren.

De instabiliteit die dat oplevert is die van het tussengebied, *'van een scheur in de muur'*. En is die fluïde positie, die overgangsvorm tussen verschillende fasen, die onbenoembare *non-situatie* tussen de aggregatietoestanden in, niet precies de plek van de kunst in onze tijd?

Het werk vindt zichzelf steeds opnieuw uit en verkeert gedurende dat proces dus in een constante staat van *transit*. Dát is het moment dat hier wordt verbeeld.